

Ποιός είδε πράσινο δέντρο,
Φράγκο μὴ Τούρκου φύσσῃ,
ποιός είδε ξερόκατο μαντρί,
ποῦ μπκίνουσι ὄλοι μίσαι;

Εἶδαν τοὺς ξένους ἐλεγκτὰς τὰ μούτσουνα τὰ μάγκικα
κι' ὁ κόσμος τοὺς ἐρώναζε κυρίως μὴ τὰ φράγκα.

Ἐπίρρα' ἀπ' τὸ Κεντρικὸ μὴ τοὺς πολλοὺς παράδες
καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ ῥώτησα: ἀδέχασαι μασκαραδέες;

Ἐπίρρα καὶ' ἀπ' τὴ Βουλῆ—Μαρία Πενταγιώτισσα—
κι' ἂν μασκαραδέες ὀδεῖται τὸν μπάρμπα-Κώστα ῥώτησα.

Κι' ἡ μάννα μας Βουλῆ γιλιῶ
κι' ἔτσι μοῦ λείει σιγαλά:

«Ἐκείνοι ποῦλθαν ἐφυγαν κι' ἐῶθα πάνε κι' ἄλλοι,
μὰ θήλθουν τὴν Σαρακοστή νὰ κένουν Καρνάβαλι.»

Μὲ Στρατηλάτου κέρωμα κι' ὀλόχρωτα γαλιόνα
ἑστῶν ποσειλικάδων τῆς Βουλῆς ἐπῆγα τὰ σαλιόνα.

Δίχσοθῃ; τοὺς ἐρώτησα, κι' αὐτοὶ μοῦ λένε ἀτράβα,
μὰ καίει τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν ἡ λίβα.»

Ἐνακτουπῶ τὴν πόρτα τῶν, τοῦ κάκου λόγια χάνω,
αὐτοὶ μονάχα δέχονται μνημόματ' ἀπὸ ἴπινο.

Βλέπω τὴν Ἀκαδημία, τῆς λέω καλησπέρα,
καὶ χαιρετῶ τὴν Ἀθηνά καὶ πᾶνω παραπέτρα.

Ἄου ποὺ παιδεῖα στίκομαι καὶ τὴν καλημεριῶ
καὶ ἑστὸ καμίνι τῶν Μουσῶν σὺν φάντασμα γυριῶ.

Δίνο σρικτὰ τὰ μάτια μου καὶ παίζω τυφλομουζα
μὴ τὸν Παππᾶ, τὸν Κοραῖ, καὶ τὸν Φεραιὸ Ρήγα.

Σχοινιά κρεμάλας, θούρια, καὶ γράμματα τοῦ Χιώτη
τὰ τραγουδοῦν Καρνάβαλο, τὰ σέρνουν Πιερῶται.

Εἰσήλθε καὶ' στὴν Τρίπολι ὁ τῶν Ἀρκάδων Πάν,
ὅπου γενεῆ τοὺς πανικούς καὶ πάντες πᾶν, πᾶν, πᾶν.

Κι' ἐβρόντησαν εἰς τὴν πομπὴν τοῦ τραγοδαμινοῦ
σῆχοι γοργοὶ τοῦ Λισακῆ καὶ τοῦ Παπαντωνίου.

Συναγωνίζεται μ' ἐμὰς λόγος ἐπαρχιώτης,
κι' ὁ Πατρινὸς Καρνάβαλος ἐπιτυχία πρώτης.

Μὰ μίσαι σὲ χερσοβερχῆ; πολέμουσ παραφέρουσ
ἑστὸς Ἀγγλοῦσ περιδῶθησαν οἱ Μπόερσ δίχως ὄρουσ.

Κι' ἐπανηγήρισ' ἐξάλλος τὴν νίκην τῶν Ἑγγλιζῶν
κάθε νταῆς χερσοβολῶν κι' ἀρόθωσ χερσοπαίζων.

Κι' ὄλ' οἱ παραλοχάρτινοι τῶν καφενεῶν Ἀρῶδσ
τοὺσ Μπόερσ περιγλοῦσανε πῶσ εἶναι φοβητάδες.

Κι' οἱ λάτρεισ τῆς παλληκαριᾶς κι' οἱ σκόπται τῆς δειλίας
ἑπῆγαν ζητωκραυγάδοντες ἑστὸν Πρέσβη τῆς Ἀγγιλίας.

Ἄου Πρέσβησ ὄμοι; δυστυχῶσ δὲν βγήκα ἑστὸ μπάλκονι,
κι' ἕνας πορτιέρησ; φῶνάς ἀνὰ πατε ἑστὸ Κορδόνι.»

Ἐμάθασε, Καρνάβαλε, πῶσ αὔριε θὰ φύγησ,
μ' αὐτὸν τὸν νέο χωρισμὸ μὴ στυλιετὶ μὰς μπήγεισ.

Σήμερα μόνο κι' αὔριε θάσαι μ' ἐμὰς μαζὶ
κι' ὕστερ' ἀντίο τῶν Ρομηῶν ἄμουρ καὶ ποζί.

Τῶσον δὲν ἐλατρεῖτο κι' ἡ Κύπριε μίεσ ἑστὴν Πάρον
ὄσον ἑστὸ ἑστὰ χῶματα τῶν πτερωτῶν ἐλάφον.

Σὺν ὄνειρο ἑπέρασε τρεῖσ ὄλαισ ἐθδομάδεσ,
καὶ τῶρα τῆ; Σαρακοστήσ; κουκὶ καὶ ταρμάδεσ.

Τῶρα τὰ νομοσχέδια, τὰ τρεῖσ ἀνάθιμά τα,
ἑστὸ ζυῖθι θὰ τὰ βάλουνε νὰ γίνουσ μπρινάτα.

Συλλογισηθῆτε, βρε παιδιᾶ, πῶσ χρόνος θὰ περάσῃ,
ποῦ δὲν θάλλῃ Καρνάβαλοσ βραβεία νὰ μοιράσῃ.

Ἄου τῆσ ψυχῆσ μίεσ σπαραγμῶσ!... φύγει μὴ τὸ φουᾶτο,
μὸν βοαγιᾶ, ὀρεῖουρ, ἀντίο νετᾶ πασάτο.

Πᾶν τὰ πολεμοφῶδια τὰ χέρινα τοῦ γίνουσ,
κρίμα ποῦ δὲν τὰ στείλαμε ἑστὸσ Μπόερσ τοὺσ καυμένουσ.

Κῦττα, γλενετῆ Καρνάβαλε, τί μάτια σὲ κυττοῦν,
κῦττα καὶ μιζομάντυλα ποῦ σ' ἀποχαιρετοῦν.

Φεύγεισ, Καρναβαλάρεσ, Καρναβαλοκαλοῦμπα,
μὰ σὺν θὰ φῶθασ ἑστὸ Δαφνὶ ἑστῆσ ἄφωναί μὰς ἀκούμπα.

Φεύγεισ, χρῶσ μου, μάτια μου, φῶσ μου, Καρνάβαλέ μου,
πατέρα τοῦ φαγοποτιοῦ καὶ τοῦ χερσοπολιέμου.

Ἄου γιὰ σὲν ἑπῆσσε Καρναβαλομανία...
ἄρα καλλῆ... χερσοπολιέμουσ καὶ ἑστὸ Μακιδονία.

Τὸ ζήτημα τὸ μίγα τὸ τῆσ Ἀνατολῆσ,
ἔργον Ντερώλ τοῦ Γάλλου μαθήσεισ; πολλῆσ,
βιβλίον ὑπερίχον μίεσ ἑστὸ ἔλλα τὰ βιβλία,
Ἄνθινο Χαρλάμπουσ μεταφέρριε τελεία.
Δεπᾶσασ κατὰ τεύχη πολυτελοῦσ τὸ βγάζει,
καὶ τρεῖσ φοραὶ καὶ δέκα καθείε ἄσ τὸ διβάζει.

Ἄου Ἄου Ἄου Ἀποστολόπουλοσ, ὁ ρίκτησ νομικός,
καὶ ἐκχυροῦσ καλλίστεσ καὶ προσδοτικὸσ,
βιβλίον ἐβγαλ' ἐμβριθῆσ κι' εὐγλωττωσ; πραγματεῖται
τὴν κτῆση τὴν πνευματικὴν, ποῦ φανερά ληστεῖται.

Ἄου τὸν ὄρμον τοῦ Σταδίου, τὸν μεγάλον καὶ κλεινόν,
κῆτω τοῦ Ἐνοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῶν Ἀθηναίων
Ζηχωρπλαστῆσιον ἀπὸ Μεγάλη Βρετανία
Κουρακλίδου—Θεοδόρουσ, πρώτη τέχνη καὶ σπανία.
Ἄου τὰ γλυκὰ τῆσ μόδασ καὶ τῆσ ὄρασ καταφέρ,
ποῦ τὰ δέκα δάκτυλά τοῦ κίθ; γλάροσ ξερογυλιεφει.

Τῆσ Ἄντνερ τῆσ περιφανοῦσ κλειδοκυμβαλιστριάσ
νέον Ὄδειον ἄριτον, χρῶσον Μουσῶν χερμί,
ὅπου πολλὰσ ἀπεριθεμὶ ὡσ τῶρα μαθητῆσ
κι' ἄρχιεσ καὶ διπλωμάτα μὴ κῆσ ν' ἀπονείμη.